

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

7^ο

Αριθμός απόφασης 10325/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Κυριακή Παπαδοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και από τον Γραμματέα Δημήτριο Μπασέτα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 26 Μαΐου 2017 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ : Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της Παναγιώτας Ανδρειωτέλλη (ΑΜ ΔΣΑ 32459), με δήλωση.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ :

, οι οποίοι παραστάθηκαν διά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Δήμητρας Κουφογιάννη (ΑΜ ΔΣΑ 23607), με δήλωση.

Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι άσκησαν την από 11.12.2014, με αρ. κατ. 1858/2014, αγωγή τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών και ζήτησαν να γίνει δεκτή. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με τη με αριθμό 1361/2015 οριστική απόφασή του δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα με την από 09.03.2016, με αρ. κατ. 507392/3162/2016 έφεσή της προσβάλλει την ανωτέρω απόφαση. Δικάσιμος ορίσθηκε η ημερομηνία που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του οικείου πινακίου, οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων δεν παραστάθηκαν, σύμφωνα με σχετικές έγγραφες δηλώσεις τους κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, και προκατέθεσαν τις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά της με αριθμό 1361/2015 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε, κατ' αντιμωλία των διαδίκων, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών, επί της από 11.12.2014, με αρ. κατ. 1858/2014, αγωγής των ήδη εφεσιβλήτων ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495 επ., 511, 513 παρ. 1, 516, 517, 518 παρ. 2, 520 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν επικαλούνται ούτε προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης, παραδεκτά δε και αρμόδια φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά την εφαρμοστέα και στον δεύτερο βαθμό ίδια ως άνω διαδικασία (άρθρα 18 περ. 2 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθούν οι λόγοι που περιέχονται σε αυτήν ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητά τους (άρθρο 533 ΚΠολΔ).

Με την προαναφερόμενη αγωγή, οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι εξέθεσαν ότι κατά τις αναφερόμενες ημερομηνίες προσελήφθησαν από την εναγομένη, ήδη εκκαλούσα, με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, και εντάχθηκαν στην κατηγορία του μόνιμου προσωπικού της. Ότι η εναγομένη, παραβιάζοντας τις διατάξεις του α.ν. 539/1945, στον οποίον

παραπέμπει ο ΓΚΠ – ΟΤΕ, και οι οποίες εφαρμόζονται ως ευνοϊκότερες των διατάξεων του τελευταίου (ΓΚΠ – ΟΤΕ), με τις οποίες συρρέουν, δεν τους χορήγησε, από υπαιτιότητα των οργάνων της και παρά τις αιτήσεις τους, ολόκληρη την κανονική άδεια των αναφερόμενων για τον καθέναν ετών, ενός εκάστου έτους που η άδεια αυτή αφορούσε, μεταφέροντας τις δικαιούμενες ημέρες αδειάς στα επόμενα έτη, με αποτέλεσμα να τους οφείλονται οι αντίστοιχες αποδοχές αδειάς, προσαυξημένες κατά ποσοστό 100%, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα. Με βάση τα παραπάνω, ζήτησαν να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει σε καθέναν από αυτούς τα αναφερόμενα ποσά, με το νόμιμο τόκο από το τέλος κάθε έτους εντός του οποίου έγινε απαιτητό κάθε μερικότερο κονδύλιο. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφαση, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, επιδικάζοντας τα αιτούμενα ποσά χωρίς όμως προσαύξηση αυτών κατά ποσοστό 100%. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα, με την κρινόμενη έφεση, για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανισθεί, προκειμένου να απορριφθεί καθ' ολοκληρία η αγωγή των αντιδίκων της.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 του α.ν. 539/1945 "Αι διατάξεις του παρόντος εφαρμόζονται υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων εις επιχειρήσεις ή εργασίας, ασκουμένας επί κέρδει, βιομηχανικής, βιοτεχνικής και εμπορικής φύσεως, διενεργείας μεταφορών ή φορτοεκφορτώσεων, ασχέτως της μορφής ή του χαρακτήρος (δημοσίου ή ιδιωτικού) της οργανώσεως των, ως και εις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εις νοσηλευτικά ή άλλα ιδρύματα ή οργανισμούς, ή οιαδήποτε άλλα έργα διεξαγόμενα δια λογαριασμόν ιδιωτών, νομικών προσώπων, οργανισμών δημοσίου δικαίου ή του Δημοσίου, εις σωματεία, συνεταιρισμούς, θεάματα και λέσχας". Στην παρ. όμως 3 εδ. β' του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι "δεν υπόκεινται εις τα διατάξεις του παρόντος τα πρόσωπα τα αντί μισθού απασχολούμενα εις δημοσίας ή δημοσίου χαρακτήρος υπηρεσίας ή εκμεταλλεύσεις ή επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εφ' όσον οι σχετικοί κανονισμοί δίδουν εις αυτά δικαίωμα εις ετησίαν άδειαν μετ' αποδοχών, διάρκειας τουλάχιστον ίσην προς εκείνην της αδειάς,

της προβλεπομένης υπό του παρόντος νόμου". Με το άρθρο 5 παρ. 1 του νόμου αυτού (α.ν. 539/1995) ορίζεται ότι "Πάσα συμφωνία μεταξύ εργοδότη και μισθωτού, περιλαμβάνουσα την εγκατάλειψιν των εις άδειαν δικαιώματος του μισθωτού ή την παραίτησιν τούτου από του εν λόγω δικαιώματος, και αν προβλέπει την καταβολή εις αυτόν επαυξημένης αποζημιώσεως, θεωρείται ανύπαρκτος". Με τη με αριθ. 52/1936 Διεθνή Σύμβαση "Περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετά αποδοχών", η οποία κυρώθηκε με τον ν. 2081/1952 και η οποία κατά το άρθρο 1 παρ.1 στοιχ. ε' αυτή έχει εφαρμογή και στο προσωπικό το απασχολούμενο σε εμπορικά κατάστημα συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομείων και των υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας, ορίζεται στο άρθρο 4 αυτής ότι "Δέον να θεωρείται άκυρος πάσα συμφωνία περί εγκαταλείψεως του δικαιώματος της κατ' έτος αδείας μετ' αποδοχών ή περί παραίτησεως από της εν λόγω αδείας", στο άρθρο 8 αυτής ότι "Παν μέλος επικυρούσιν την παρούσαν σύμβασιν δέον όπως θεσπίζει σύστημα κυρώσεως δια την εξασφάλισιν της εφαρμογής της και στο άρθρο 9 αυτής ότι "η παρούσα σύμβασις ουδόλως θίγει οιονδήποτε νόμον, απόφασιν, έθιμον ή συμφωνία μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων εφ' όσον δι' αυτών εξασφαλίζονται όροι ευνοϊκότεροι των εν τη παρούση σύμβασει προβλεπομένων". Επακολούθησε το ν.δ. 3755/1957, με το άρθρο 3 του οποίου προστέθηκε στην παρ.1 του άρθρου 5 του α.ν. 539/1945, ως δεύτερο εδάφιο η ακόλουθη διάταξη : "Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδείας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους, καθ' ο δικαιούται αδείας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοιχούς αποδοχάς των ημερών αδείας, ηυξημένας κατά 100%". Η ένταξη της νέας αυτής διάταξης στην παρ.1 του άρθρου 5 του α.ν. 539/1945 είναι τυχαία και δεν μεταβάλλει την αυτοτέλεια της ρύθμισης που θεσπίζεται με αυτήν, σε σχέση με τις ρυθμίσεις του α.ν. 539/1945. Δεν υπάρχει, δε, κανένας σύνδεσμος της με τη διάταξη αυτή προβλεπομένης ως άνω κυρώσεως με τον α.ν. 539/1945 και δεν θεσπίζεται καμία εξαίρεση από τη ρύθμιση ούτε διατηρείται καμία επιφύλαξη ως προς την έκταση εφαρμογής της προβλεπομένης μ' αυτήν κύρωσης σε σχέση με κάποια κατηγορία εργοδοτών ή μισθωτών. Αντιθέτως,

η μ' αυτήν επιβαλλόμενη ως άνω κύρωση διατυπώνεται ως γενική και προβλέπεται για τη μη χορήγηση αυτούσιας της άδειας σε σχέση με όλες τα εργασιακές σχέσεις, είναι ένα είδος "ποινικής ρήτρας" κατά τη χαρακτηριστική έκφραση της εισηγητικής έκθεσης του ν.δ. 3755/1957, που αφορά όλους τους εργοδότες και κατοχυρώνει όλους τους μισθωτούς. Βεβαίως, με την ως άνω διάταξη της παρ. 3 εδ. α' του άρθρ. 1 του α.ν. 539/1945 θεσπίζεται εξαίρεση από τις διατάξεις του εν λόγω α.ν. για τα πρόσωπα που απασχολούνται αντί μισθού σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, στις οποίες υπάγεται και η αναιρεσείουσα (Ο.Τ.Ε. Α.Ε.), υπό την προϋπόθεση ότι οι σχετικοί κανονισμοί δίνουν σ' αυτά το δικαίωμα για ετήσια άδεια με αποδοχές, διάρκειας τουλάχιστον ίσης προς εκείνη της άδειας που προβλέπεται από τον α.ν. 539/1945. Η εξαίρεση όμως αυτή αναφέρεται στις αρχικές διατάξεις του α.ν. 539/1945 και δεν καταλαμβάνει την αυτοτελή ρύθμιση (κύρωση) που θεσπίζεται γενικά για όλες τις εργασιακές σχέσεις, χωρίς καμία διάκριση, με το ως άνω άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957. Η παραπάνω ερμηνευτική εκδοχή στηρίζεται επί πλέον και : α) στην ως άνω παρ. 1 του άρθρου 1 του α.ν. 539/1945, σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, όπως της αναιρεσείουσας, β) στην παρ. 1 στοιχ.ε του άρθρου 1 της παραπάνω με αριθ. 52/1936 Διεθνούς Σύμβασης "περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών", που κυρώθηκε με το ν.2081/1952, σύμφωνα με την οποία η διεθνής αυτή σύμβαση έχει εφαρμογή και στο προσωπικό που απασχολείται στις τηλεπικοινωνίες, και γ) στο άρθρο 8 της ίδιας διεθνούς σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο κάθε μέλος που την επικυρώνει πρέπει να θεσπίζει σύστημα κυρώσεων για την εξασφάλιση της εφαρμογής της. Η διάταξη του άρθρου 3 του ν.δ. 3755/1957 είναι ακριβώς η κύρωση που ο εθνικός νομοθέτης θεσπίζει σε εκτέλεση αυτής της υποχρέωσης του από την ως άνω υπερνομοθετικής, κατά το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, ισχύος διεθνή σύμβαση. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω η εξαίρεση των εργαζομένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας από τις διατάξεις του α.ν. 539/1945, υπό την προϋπόθεση που αναφέρθηκε παραπάνω, δεν επεκτείνεται και στην αυτοτελή και ανεξάρτητη από τις ρυθμίσεις του νόμου αυτού πρόβλεψη της κύρωσης που θεσπίζεται με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957, η οποία έχει τη μορφή αστικής ποινής (Ολ. ΑΠ 32/2005). Η προβλεπόμενη δε στην §1 του άρθρου

4 του ανωτέρω α.ν. 539/1945, όπως αυτός συμπληρώθηκε με το άρθρο 3§15 του ν. 4504/1966, υποβολή αίτησης του μισθωτού προς χορήγηση της άδειας του, το πολύ εντός διμήνου από την ημέρα υποβολής της, αποσκοπεί μόνο στον προσδιορισμό των χρονικών ορίων, μέσα στα οποία υπάρχει η υποχρέωση του εργοδότη να χορηγήσει αυτή και δεν αποτελεί τυπική προϋπόθεση για την άσκηση από τον εργαζόμενο του σχετικού δικαιώματος του λήψεως αυτής. Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 3, 174, 680, 679 του ΑΚ, μ' εκείνες των άρθρων 8 του ν.2112/1920, όπως ερμηνεύθηκε αυθεντικά με το άρθρο 11 του Α.Ν. 537/1936, 2 §1, 3 §1 και 25 § 2 του Ν. 3239/1955 και 5 § 5 του αναφερόμενου και παραπάνω α.ν. 539/1945, συνάγεται σαφώς ότι είναι ανίσχυρη η δήλωση του μισθωτού με την οποία παραιτείται από τις ελάχιστες νόμιμες αποδοχές του. Η ακυρότητα αυτή αφορά στα ελάχιστα όρια των μισθών και αποζημιώσεων των εργαζομένων που προβλέπονται από το νόμο, τις ΕΣΣΕ ή άλλες κανονιστικές διατάξεις. Άλλωστε, η υπ' αριθ. 93/104/ΕΚ Οδηγία που εκδόθηκε με βάση το άρθρο 118 Α της Συνθήκης ΕΚ (τα άρθρα 117 έως 120 της Συνθήκης ΕΚ έχουν αντικατασταθεί από τα άρθρα 136 ΕΚ έως 143 ΕΚ) καθορίζει, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, τις στοιχειώδεις προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας, όσον αφορά την οργάνωση του χρόνου εργασίας. Το τμήμα ΙΙ της Οδηγίας προβλέπει τα μέτρα που υποχρεούνται να λαμβάνουν τα κράτη μέλη, ώστε κάθε εργαζόμενος να διαθέτει ελάχιστη περίοδο ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης, καθώς και ετήσια άδεια μετ' αποδοχών. Ρυθμίζει επίσης το χρόνο διαλείμματος και την ανώτατη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας. Όσον αφορά την ετήσια άδεια, το άρθρο 7 της οδηγίας ορίζει τα εξής "1. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να παρέχεται σε όλους τους εργαζόμενους ετήσια άδεια μετ' αποδοχών διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων εβδομάδων, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπουν οι εθνικές νομοθεσίες ή και πρακτικές για την απόκτηση του σχετικού δικαιώματος και τη χορήγηση της άδειας. 2. Η ελάχιστη περίοδος ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικαθίσταται από χρηματική αποζημίωση μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης". Το άρθρο 17 της ίδιας οδηγίας προβλέπει την ευχέρεια παρεκκλίσεων, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, από διάφορες διατάξεις της οδηγίας αυτής, χωρίς να αναφέρει σχετικά το άρθρο 7. Η Οδηγία αυτή καταργήθηκε και

αντικαταστάθηκε με την από 2 Αυγούστου 2004 Οδηγία 2003/88/EK της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (EEL 299, σελ. 9). Το άρθρο 7 της Οδηγίας παρέμεινε αμετάβλητο. Ταυτόσημη είναι και η σχετική πρόβλεψη του άρθρου 7 παρ. 2 του Π.Δ. 88/1999, με το οποίο η άνω οδηγία ενσωματώθηκε στο εσωτερικό μας δίκαιο, σύμφωνα με την οποία η ελάχιστη περίοδος ετήσιας αδείας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικατασταθεί από χρηματική αποζημίωση, μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης. Από τη σαφή γραμματική διατύπωση, αλλά και από το πνεύμα και το σκοπό των παραπάνω διατάξεων, δηλαδή τόσο του άρθρου 7 παρ.2 της Οδηγίας 93/104/EK, όσο και του άρθρου 7 παρ.2 του Π.Δ 88/1999, συνάγεται ότι η απαγόρευση της αντικατάστασης της ετήσιας άδειας με χρηματική αποζημίωση που θεσπίζει η διάταξη αυτή, αναφέρεται στα ημερολογιακό έτος, εντός του οποίου υποχρεούται ο εργοδότης σε χορήγηση της άδειας, και έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει στο μισθωτό την ανάπαυση και την ανανέωση των δυνάμεων του, κάθε έτος, για το προβλεπόμενο χρονικό διάστημα, δεν μπορεί, δε, να συναχθεί από τη συγκεκριμένη διάταξη συμπέρασμα ότι στην περίπτωση που δεν χορηγηθεί η άδεια μέχρι τη λήξη του έτους στο οποίο αφορά, ο μισθωτός έχει υποχρέωση να δεχτεί την αυτούσια χορήγηση της σε επόμενο έτος, σφραγιστικά με την άδεια του έτους εκείνου, μη δικαιούμενος να ζητήσει την προβλεπόμενη από τις ανωτέρω διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας αποζημίωση, λόγω μη χορηγήσεως της αδείας. Εξάλλου, κατά το άρθρο 5 παρ. 1 εδ. δεύτερο του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57, επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδείας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους καθ' ο δικαιούται αδείας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών αδείας ηυξημένας κατά 100%". Ενόψει όλων των παραπάνω, προκύπτει ότι, για τη θεμελίωση του δικαιώματος αδείας του μισθωτού δεν απαιτείται η υποβολή σχετικής αιτήσεως (έγγραφης ή προφορικής), όμως, για τη θεμελίωση της αξιώσεως του προς λήψη της ανωτέρω κατά 100% προσαυξήσεως (άρθρο άρθρο 5 παρ. 1 εδ. δεύτερο του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το

άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57), που έχει το χαρακτήρα ποινής, απαιτείται υπαιτιότητα του εργοδότη, έστω και σε βαθμό ελαφράς αμέλειας, η οποία υπάρχει όταν ο μισθωτός ζήτησε την άδεια και ο εργοδότης δεν τη χορήγησε (ΑΠ 669/2015 προσκομ. και δημ. στην ηλεκτρονική σελίδα του Αρείου Πάγου).

Στην προκείμενη περίπτωση, από την εκτίμηση όλων των εγγράφων, που οι διάδικοι προσκομίζουν με επίκληση, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι προσελήφθησαν από την εναγομένη και ήδη εκκαλούσα την 01.04.1981, 23.05.1988, 24.05.1988 και 01.11.1984, αντίστοιχα, με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και εντάχθηκαν στη συνέχεια στο τακτικό προσωπικό της. Η εναγομένη, παραβιάζοντας τις διατάξεις του α.ν. 539/1945, οι οποίες αναγκαστικού δικαίου και εφαρμόζονται ως ευνοϊκότερες των διατάξεων του τελευταίου (ΓΚΠ - ΟΤΕ), με τις οποίες συρρέουν, δεν τους χορήγησε ολόκληρη την κανονική άδεια των επίδικων ετών 2009 - 2012 για τον πρώτο και δεύτερο αυτών και των ετών 2009 - 2010 για τον τρίτο και τέταρτο αυτών, μεταφέροντας τις δικαιούμενες ημέρες αδείας τους, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην ένδικη αγωγή και τα ατομικά τους δελτία που η ίδια τηρεί. Συνεπώς, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, η εναγομένη υποχρεούται να καταβάλει στους ενάγοντες τις αποδοχές αδείας που αντιστοιχούν στις ημέρες αδείας που δεν χορηγήθηκαν εντός τους έτους που αφορούσαν και μεταφέρθηκαν στα επόμενα έτη - μη υπάρχοντος ειδικού παραπόνου για τον τρόπο προσδιορισμού των σχετικών ημερών και αντίστοιχων ποσών - χωρίς προσαύξηση αυτών κατά ποσοστό 100%, όπως ορθά κρίθηκε από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου λόγων έφεσης. Περαιτέρω, η ένσταση της εναγομένης - εκκαλούσας, η οποία επαναφέρεται ως λόγος έφεσης, περί καταχρηστικής άσκησης του αγωγικού δικαιώματος, είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, διότι μόνη η μη άσκηση του δικαιώματος επί μακρό χρονικό διάστημα, χωρίς να γίνεται επίκληση και άλλων περιστατικών συμπεριφοράς που να δημιουργήσαν στην εναγομένη - εκκαλούσα την πεποίθηση ότι οι ενάγοντες - εφεσίβλητοι δεν θα ασκήσουν το

δικαίωμά τους, δεν καθιστά την άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, κατά την έννοια της ΑΚ 281. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απέρριψε την εν λόγω ένσταση, ορθώς έκρινε και ο περί του αντιθέτου λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί. Τέλος, ο ισχυρισμός της εκκαλούσας περί έλλειψης υπαιτιότητάς της λόγω πλάνης και ειδικότερα διότι καλόπιστα πίστευε ότι εφαρμόζεται ο ΓΚΠ – ΟΤΕ, ο οποίος συνιστά ένσταση καταλυτική κατ' άρθρο 342 ΑΚ της υπερημερίας του οφειλέτη, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος κατ' άρθρο 527 ΚΠολΔ, αφού απαραδέκτως προτάθηκε στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, καθ' ότι δεν προτάθηκε προφορικά και δεν καταχωρίσθηκε στα πρακτικά του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (βλ. ΟΛΑΠΙ 2/2005 ΕλλΔνη 46, 689, ΑΠ 89/2009 ΝοΒ 57, 1169), και συνεπώς θεωρείται ότι προβάλλεται το πρώτον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, δεν γίνεται, δε, επίκληση τυχόν λόγου που δικαιολογεί την καθυστερημένη προβολή του.

Μετά ταύτα, απορριπτομένων όλων των λόγων της κρινόμενης έφεσης, πρέπει αυτή να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσίαν και η εκκαλούσα να καταδικασθεί στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσίαν την έφεση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, την 9.11.2017.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

